

DEN FÖRFÄRLIGA JULEN

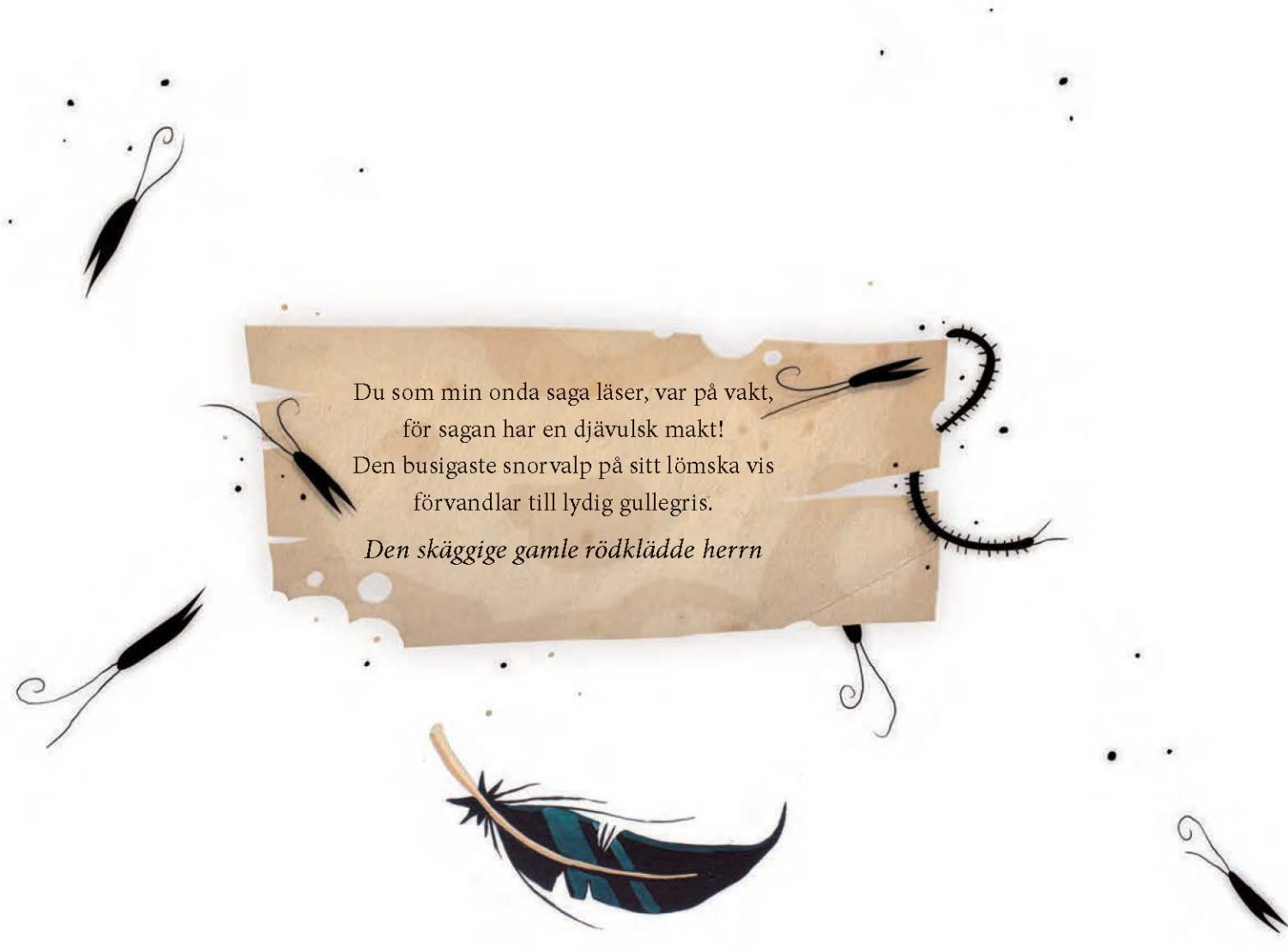
DEN KUSLIGA BERÄTTELSEN OM DEN SKÄGGIGE GAMLE RÖDKLÄDDE HERRN
ELLER DAGEN DÅ JULTOMTEN SLUTADE TRO PÅ SNÄLLA OCH LYDIGA BARN

EN SAGA AV LUDOVIC HUART, ILLUSTRERAD AV ALEXANDRE BOURDIER

ÖVERSATT AV LOTTA HANSSON

EPIX

Du som min onda saga läser, var på vakt,
för sagan har en djävulsk makt!
Den busigaste snorvalp på sitt lömska vis
förvandlar till lydig gulleggris.

Den skäggige gamle rödklädde herrn

På jorden så som i himmelen var kölden sådan att till och med fåglarna förfrös i flykten för att krossas mot marken. De fräcka sparvarna satte sig på stuprännor eller på fönsterbleck som för att håna bondkatterna, som liknade djurformade gravornament som klöste himmeln med sina spöklika klor, täckta av frost där de satt högt uppe på taken. Längre in i den djupa svarta skogen tystnade den porlande bäcken och slumrade in i sin bädd av småsten under en tung mantel av is. Träden smyckade sig med pärl- och kristallhalsband och beströdde sina klänningar med diamantspets som skulle de på bal, sträckte sina grenar mot himlen – *som stjärndansöser* – och i en sista vals gäspade de mot månen innan de somnade in för alltid under tjocka snötäcken. Endast deras klänningar rörde sig i vinden, skimrande i decembermånens sken som dagg i spindelväv.

Ett stenkast därifrån, i brynet av den sumpiga skogen där magra vargar ylade klagande under fullmånen och klibbiga paddor bittert kväkte i kärret under regniga dagar, fanns det en ståtlig och hemsökt herrgård. Denna mystiska och olycksbådande boning hade rests på toppen av en svindlande kulle som tornade upp sig över den gamla förfallna kyrkogården, där man begravde pestsmittade, hedningar, kurtisaner och kriminella. Den enorma kyrkogården hade övergivits i och med den sista begravningen för mer än trettio år sedan och bestod nu inte av annat än snår med vilda örter, brännässlor, grenar och höstlöv, som för varje dag tog in mer och mer på stenblocken, som stod lika stumma som gravstenarna. Lite längre bort på kyrkogårdens andra sluttning stod vid kanten ett gammalt träd, som åskan hade slagit ned i – en vildvuxen pil, som vred sig och grät av smärta när den under vintern piskades av iskalla vindar och häftiga kastbyar.

Under dimtunga kvällar kunde man nere i byn skymta herrgården liksom svävande på himmelen, balanserande på fårlika molnformationer. Fastän den var överväxt av murgröna, vissnade rosor och snår och törnen av alla de slag var detta gigantiska hus en stadig byggnad som inte skulle falla ihop under det närmaste seklet. I själva verket var det ett barnhem, som grundats ett sekel tidigare av *Charles Addams*, och där det i dessa dagar bodde ett tiotal *ohängda ungar*. Varje vinter övergavs där flera glåmiga nyfödda i videkorgar. De sattes i hemlighet nattetid på den fuktiga yttertrappan framför porten, bland maskar och kackerlackor. Dit kunde man endast komma via en slingrande och enslig väg som ledde fram till en monumental port med en gallergrind, brun av rost med kluvna spetsar upptill. Vid denna tid vågade ingen i byn längre ens närma sig denna hemska plats eftersom man trodde att det vilade en *förbannelse* över den.

L'été de
Linotte

Det var här som *Tafsan Bonnkratta* bodde (eller *Tant Ludenlort*, som de ohängda ungarna på barnhemmet kallade henne), ägare av barnhemmet och före detta barnmorska. Ortsborna ansåg att hon var bindgalen. För även om hon varit jordemor, misstänktes den gamla damen för att vara en förfärlig häxa, *spåkvinna och änglamakerska*. I byn for vissa elaka ryktesspridare och andra pladdertaskor *vitt och brett* med ondsint prat om att den gamla skatan utförde häxkonster och alla möjliga andra ogudaktigheter. Den gamla damen lämnade nästan aldrig sitt hem där hon levde instängd, förutom en gång om året då hon gick till skogs för att samla allehanda *olycksbringande* plantor och örter till sina magiska dekokter, som när trollformeln väl uttalats blev till de fasligaste av gifter ...

*Slem från paddan ur ett träsk,
låt det sjuda till en mäska.
Kattens öga, grodans tå,
ormens tunga och fladdermus grå,
sen en korpfoot och en igel,
giftsvamp, spindelpäls, klibbig snigel –
tillsätt allt, låt det koka och skumma,
låtsas nu att du lagar mumma
åt rara små barn som hostar och nyser
med näsor som röda i vinterköld lyser.*

